

ved en Gang var adskilt fra Kafeens øvrige Lokaler, var en Del Smaaborde stillet sammen i en Række, og her sad en Snes Mennesker omkring to vinløvomkransede Boller med Champagnepunsj.

For den øverste Bordende — omhvirvlet af Tobaksskyer — tronede Fritjof selv som en olympisk Gud. Foran ham stod hans mægtige Privatpokal, kaldet „Dybet“, og man kunde se paa hans ligesom blinde Øjne og høre paa hans Mæle, at han ikke var paa det tørre. I mere end et Døgn havde han uafbrudt været paa Farten, havde tilbragt Nat og Dag i Østerskældere, hos offentlige Piger, ude i Skoven og paa Vinstuer og havde trukket med sig, hvad han undervejs traf paa af Venner og Venners Bekendte.

Der blev holdt en Række Taler. En bleg, ung Mand med mefistofeliske Træk sprang saaledes op paa sin Stol og udbragte skrigende et Leve for en Fraværende, en vis Dr. Nathan, hvem Per hyppig havde hørt omtale her og altid med en særegen Begejstring. Det var en Literaturkritiker og Populærfilosof, der regnedes for visse yngre Akademikerkreses aandelige Fører, og som, utilfreds med Forholdene herhjemme, havde bosat sig i Berlin. Andet vidste Per ikke om denne Mand, skønt man vanskelig kunde tage en Avis eller et Vittighedsblad i Haanden uden at støde paa hans Navn, — „Dr. Satan“, som de sidste ufravigelig kaldte ham. At Manden var Jøde havde gjort sit til, at Per aldrig havde følt Trang til at skaffe sig nærmere Oplysninger om ham. Han yndede nu engang ikke dette fremmede Folkefærd og havde desuden ingen-ting tilovers for literære Mennesker. Og denne Doktor havde endda holdt Forelæsninger paa selve Universitetet, dette teologisk besmittede Moderskød for